

ERA RICHMEN

EEN JIM MATTEOS
THRILLER

**DE SARACEENSE
SAMENZWERING**

Zijn honger naar wraak is pas gestild
als ze allemaal zijn gestorven

NECKAR

DE SARACEENSE SAMENZWERING

een Jim Matteos-thriller

ERA RICHMEN

Uitgeverij Neckar | Noordwijkerhout

© 2024 Era Richmen
© 2024 Uitgeverij Neckar
i.s.m.: Dorine Holman, literair agent/impresario
Omslagontwerp: Villa Grafica, Diemen
Omslagbeeld: Shutterstock
Opmaak: Uitgeverij Neckar
Drukwerk: Leesterheide Grafisch, Raamdsonk
Auteursfoto: Vita Lie Fotografie, Noordwijk

ISBN 9789493192942
ISBN 9789493192980 (e-book)
NUR 332
Eerste druk, oktober 2024

www.uitgeverijneckar.nl

Royalty's van de Jim Matteos-reeks worden door de auteur gedoneerd aan Stichting Dream4Kids en Stichting AYA Jong & Kanker Foundation. Voor meer informatie ga naar www.erarichmen.nl

Personages in dit boek zijn fictief. Elke gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of personen, levend of dood, berust op puur toeval. Hieraan kunnen geen rechten worden ontleend. Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

JALTA

AUTONOME REPUBLIEK VAN DE KRIM

ZATERDAG 5 OKTOBER, 23.11 UUR MOSCOW STANDARD TIME

Jim Matteos bewoog in tijgersluipgang over de drassige grond, weg van het huis. De rottende bladeren stonken naar de Dood. De Dood die hij van dichtbij kende en die altijd op de loer lag, als de donkere wolken boven het eiland. Bij elke missie voerde hij een strijd met de eindigheid van het leven. Hij tartte de Dood, leek soms Haar koninkrijk binnen te stappen, maar wist steeds weer op tijd te ontsnappen.

Nog dertig meter, dan had hij de rand van de tuin bereikt. Hij hield zich zo laag mogelijk om de beveiligingsinstallatie niet af te laten gaan. Zijn spieren voelden verkrampd en er zat aarde in zijn neus. Hij beet op zijn tanden en probeerde te versnellen.

Hij dacht terug aan het moment waarop hij de opdracht had gekregen van adjunct-directeur William North. Vasiljev, de gedoodverfde opvolger van de ernstig zieke Russische president, was een hardliner en fel voorstander van de wederoprichting van de Sovjet-Unie. Daarom werd hij door de CIA beschouwd als een gevaar voor de wereldvrede en moest hij worden omgebracht. Wie had dat beter gekund dan hij, Jim Matteos?

Vasiljev had wel lef gehad met zijn *datsja*, dacht Jim. De luxueuze villa lag aan de Zwarte Zee, in het meest zuidelijke puntje van de Krim, een van de door Rusland geannexeerde gebieden.

Hij hoorde geschreeuw achter zich. Schijnwerpers sprongen aan en de tuin van het landgoed baadde plotseling in het licht. Hij keek om. Vier bewakers stormden het huis uit. De moord was ontdekt. Hij sprong overeind en doorkruiste daarmee de infrarode stralen van het alarm. Sirenes begonnen te loeien. Hij hoorde het geluid van motoren die werden aangetrapt.

Jim zette het op een lopen, maar zijn voorsprong was klein. Als ze hem te pakken kregen, was hij ten dode opgeschreven. Nog amper tien meter tot de omheining. Hij nam een aanloop en sprong met uitgestrekte armen tegen de stenen omheining. Hij greep de bovenrand en hees zich omhoog. In een vloeiende beweging zwaaide hij zijn lichaam over de muur. Het centrum van Jalta lag links. Daar had hij dekking. Voorafgaand aan de missie had hij de stadsplattegrond bestudeerd en hij was meerdere malen door de straten van het centrum gelopen. Het was niet ver meer naar de boulevard, waar de speedboot klaarlag.

Het motorgebrul kwam dichterbij. Hij keek hij om. Vier mannen op motoren achtervolgden hem en kwamen snel dichterbij. Doorrennen, maande hij zichzelf, maar zijn kuitspieren protesteerden. Hij hoorde schoten. Een kogel schampte zijn linkerschouder en hij voelde een brandende pijn. *Shit!* Zigzaggend rende hij verder. Het verlaagde zijn tempo, maar het was zijn enige kans om aan de kogels te ontkomen. Een volgend schot suisde langs zijn rechteroor. Als hij niet snel dekking vond, was hij er geweest. Hij rende de hoofdstraat van het centrum in. Daar! Een weinig verlichte zijstraat. Links stond de deur van een gebouw op een kier. Hij glipte naar binnen en bukte voorover om op adem te komen. Jim keek door de deuropening en zag dat de vier motorrijders aan het begin van de zijstraat waren gestopt en hun helm hadden afgedaan. Ze stapten af en gebaarden druk. Twee van hen liepen terug naar de hoofdstraat. De andere twee kwamen zijn kant uit.

Jim bekeek de gestucte wanden van de smalle gang. Het moest kunnen. Als een knipmes zette hij zijn voeten tegen de ene muur en zijn handen tegen de andere. Hij verbeet de pijn in zijn schouder en werkte zich omhoog tot aan de bovenkant van de deur. Met één been gaf hij er een lichte trap tegenaan. De scharnieren piepten. Het moest voldoende zijn om de aandacht te trekken. Hij wurmde zich nog iets verder naar boven en hoorde voetstappen dichterbij komen. Het moest ook niet lang meer duren, want zijn linkerarm dreigde het te begeven. De deur werd langzaam opengeduwd en hij zag de twee mannen met hun pistool in de aanslag naar binnen

sluipen. De langste van het stel ging voorop. Jim liet zich vallen en ramde met zijn knieën het hoofd van de kleinere achtervolger. De man zakte in elkaar en bleef roerloos liggen. Voordat de lange zich realiseerde wat er gebeurde, schoot Jim hem door het hoofd. Hij keek naar de kleine man op de grond. Die was voorlopig uitgeschakeld.

Op straat was het rustig. Hij verliet het gebouw en liep zo onopvallend mogelijk terug naar de hoofdstraat. De vier motoren stonden er nog. Hij pakte zijn mes en stak de voorbanden lek. Daarna liep hij naar de boulevard.

De aanlegsteiger was verlaten. Jim maakte de trossen los, stapte in de boot en voer rustig de Zwarte Zee op. Hij zou om de Krim heen varen en dan koers zetten naar Roemenië, het dichtstbijzijnde Europese land. Met spullen uit de verbanddoos verzorgde hij zijn schouder. Het leek niet ernstig.

Uit het zicht van de haven gaf hij gas. Zijn lichaam begon te trillen. Het was de gebruikelijke reactie, ondanks de jarenlange training waarin hij zijn emoties had leren uitschakelen. Het zou nooit wennen om iemand te vermoorden, maar het hoorde bij zijn werk. Hij had al een aardig lijstje afgewerkt van personen die door zijn superieuren als gevaarlijke tegenstanders van Amerika waren bestempeld. Iran, Colombia en nu hier. Het moest de wereld veiliger maken, maar anders dan vroeger twijfelde hij of zijn werk wel de beoogde veranderingen tot stand bracht. Hij zag de spanningen tussen landen en bevolkingsgroepen eerder oplopen dan afnemen. Er leek sprake van een onomkeerbare spiraal van geweld en het was de vraag of hij die ooit zou kunnen doorbreken en hoeveel levens hij daarvoor nog zou moeten nemen. Bij zijn superieuren had hij veel lof geooft met zijn missies, maar voelde hij zelf ook voldoening?

Hier op het water leek alles vreedzaam en in harmonie, maar Jim wist dat het schijn was. Hij keek omhoog naar de donkere hemel. Die was bijna zwart, zwart als de Dood.

BUSHEHR

1091 KM TEN ZUIDEN VAN TEHERAN, IRAN
ZONDAG 6 OKTOBER, 15.26 UUR IRAN STANDARD TIME

Bill Hamilton veegde de zweetdruppels van zijn voorhoofd. Godzijdank zat zijn tijd in dit broeikashete land er bijna op. Met een beetje geluk zou hij binnenkort naar huis gaan en zijn taak als inspecteur bij het *International Atomic Energy Agency*, IAEA, kunnen beëindigen.

Hij liep het theehuis binnen. Achter in de zaak, dicht bij het raam, was nog een tafeltje vrij. Hij ging zitten en keek op zijn horloge. Zijn ontdekking dat er was gesjoemeld met de voorraadlijsten van splijtstofstaven maakte hem nerveus. Stom genoeg had hij ingestemd met het verzoek van de Amerikaanse regering om informatie eerst aan hen door te spelen in plaats van aan de IAEA. Waarom moest hij ook zo nodig belangrijk worden gevonden?

Veel tijd om er verder over na te denken had hij niet. Een man met een donkere zonnebril en een baseballpet kwam aan zijn tafeltje staan. Bill zag dat het zijn contactpersoon was, Yarud Zinfani. Hij schudde hem de hand.

‘We gaan een eindje lopen,’ zei Zinfani kortaf.

‘Daar heb ik anders weinig zin in,’ antwoordde Bill.

Zinfani negeerde hem en liep naar buiten.

Bill hees zich moeizaam overeind en volgde hem. De lichtbak aan de overzijde van de straat gaf in rode neoncijfers de temperatuur aan: 39 graden. Er stond geen zuchtje wind en door de hoge luchtvochtigheid was het erg benauwd.

Zinfani grijnsde. ‘Frisse lucht is goed voor je.’

‘We zouden toch binnen praten?’

‘Daar is het te druk. Ik wil niet dat iemand ons hoort.’ Zinfani liep stevig door.

‘Kan het iets langzamer, of kunnen we ergens gaan zitten?’ Bill wees naar een leeg terrasje.

‘Oké,’ bromde Zinfani.

Ze liepen het terras op en Bill plofte neer in een witte plastic stoel. Hij ademde zwaar en voelde het zweet over zijn lichaam lopen. Voor de zoveelste keer nam hij zich voor iets aan zijn gewicht te doen. Zinfani had inmiddels thee en ijswater besteld.

‘Vertel, wat heb je te melden?’ vroeg Zinfani.

‘Het lijkt erop dat er vier splijstofelementen uit de kerncentrale van Bushehr ontbreken.’

Zinfani keek hem verbaasd aan. ‘Ga door.’

‘Uit de voorraadlijsten blijkt dat er een paar jaar geleden zestig elementen in het bassin zijn gelegd, terwijl er nu zesenvijftig in de droogruimte zijn opgeslagen. Er ontbreken dus vier elementen ofwel veertig staven.’

Zinfani keek hem onderzoekend aan. ‘Betekent dit dat er is gesjoemeld met de voorraadlijsten?’ Zijn toon werd iets milder.

Bill nam een slok van het water. ‘Dat niet alleen, ik denk dat de elementen zijn gestolen.’

‘Gestolen? Waarop baseer je dat?’

‘Ik heb de voorraad gecheckt. Ik probeer al een paar dagen inzage te krijgen in de originele voorraadlijsten, omdat ik nu alleen over de digitale versie beschik. Op de originele lijsten kan ik zien of er met de voorraad is geknoeid. De directeur van de kerncentrale heeft mij toegezegd dat hij ze morgen aan me geeft.’

‘Waarom moet daar een dag overheen gaan?’

Bill wilde reageren, maar hield even in. Een paar tafeltjes verderop had een man met een donker, pokdalig gelaat plaatsgenomen. Hij verdiepte zich in een krant.

‘Dat is precies de reden waarom ik denk dat er is gesjoemeld,’ fluisterde Bill.

‘Bedoel je dat ze zowel de digitale versie als de originele lijsten

aanpassen naar een basisvoorraad van zesenvijftig?’ Ook Zinfani sprak nu zachtjes.

Bill knikte. ‘Exact, alsof er nooit een voorraad van zestig is geweest. Waarschijnlijk willen ze het afdoen als een foutieve registratie, maar daarmee komen ze niet weg. Iedere maand wordt er een actuele lijst uitgedraaid. Alle digitale registraties van het afgelopen jaar bevestigen het aantal van zestig elementen. Je kunt je een keer vergissen, maar niet een jaar lang.’

Zinfani wreef over zijn voorhoofd. ‘Toch begrijp ik het niet helemaal.’

Bill merkte dat zijn contactpersoon zich nu minder arrogant gedroeg. ‘Hoezo, zo moeilijk is het toch niet?’

Onmiddellijk werd Zinfani’s toon weer aanmatigend. ‘Als ze op alle lijsten de basisvoorraad terugbrengen naar zesenvijftig, dan bestaat er toch geen enkel bewijs dat de voorraad ooit uit zestig elementen heeft bestaan?’

Bill snoof. ‘Heb jij ooit een e-mail geantidateerd?’

‘Dat is niet mogelijk,’ bromde Zinfani.

‘Precies,’ grijnsde Bill. ‘Evenmin kunnen ze deze gegevens antidateren. De datum waarop een aanpassing heeft plaatsgevonden, wordt automatisch en onveranderbaar geregistreerd.’

‘Maar stel dat ze er toch in slagen om de informatie te antidateren?’

Bill boog zich voorover naar Zinfani. ‘Ik heb de digitale overzichten op een USB-stick gekopieerd. Als de nieuwe overzichten hiervan afwijken, heb ik een eerste bewijs. En verder ...’

‘Dan is het hun verhaal tegen het jouwe. Ze kunnen altijd beweren dat jij de data op de USB-stick hebt gewijzigd.’

‘Juist, en daarom is het van het grootste belang dat ik de originele lijsten zo snel mogelijk in mijn bezit krijg. Met een detector kan eenvoudig worden onderzocht hoe vers de inkt is. Dan heb ik een tweede bewijs dat er is gesjoemeld.’

Zinfani knikte goedkeurend. ‘Hoe gevaarlijk zijn die gebruikte splijtstofstaven?’

‘Het is restafval dat na gebruik ondergronds wordt opgeslagen,

maar er zit nog genoeg uranium in om een nucleaire ramp te veroorzaken.'

'Als iemand daarmee kwaad zou willen doen, moeten die staven worden vervoerd. Dat lijkt me niet zonder gevaar.'

Bill knikte. 'Dat klopt, maar daar zijn speciale containers voor. Als extra beveiliging kunnen ze ook nog van een betonnen omhulsel worden voorzien.'

'Ik weet genoeg,' zei Zinfani. 'Je hebt dit niet aan het VN-inspectieteam verteld?'

'Natuurlijk niet!'

Zinfani stak zijn hand op. 'Ik vraag het maar even voor de zekerheid.'

Bill kon nog net een stekelige opmerking inslikken. Die arrogante kwast moest immers nog zijn exit regelen. 'Hoe gaat het nu verder? Als bekend wordt dat ik zaken voor het inspectieteam heb verzwegen, is mijn positie onhoudbaar. Dat wil ik niet afwachten.'

'Ik zorg ervoor dat je overmorgen naar huis kunt,' Zinfani stond op, legde een paar munten op tafel en vertrok.

Bill haalde opgelucht adem en stond ook op. Zijn blik viel op de gast met het pokdalige gezicht. De man keek hem kort aan, waarna hij zich weer in zijn krant verdiepte.

BOEKAREST

ROEMENIË

MAANDAG 7 OKTOBER, 18.52 UUR EASTERN EUROPEAN TIME

*H*et beest verscheen uit het niets en pakte hem bij zijn keel. Hij hapte naar adem, maar de ijzeren greep kneep zijn luchtpijp dicht. Zijn armen graaiden wild in het rond, op zoek naar houvast om het monster van zich af te duwen. Hij moest vechten. Hij was getraind om het kwaad te bestrijden, maar het beest was sterker dan de voorgaande keren. Een verlamvend gevoel maakte zich van hem meester. Hij smeekte om hulp, maar er was niemand. Hij stond er alleen voor. Zoals altijd. Dat besef wekte enorme woede op, adrenaline pompte door zijn lichaam. Hij pakte de polsen van het beest en rukte ze van zijn keel. De verstikkende greep om zijn hals verdween en zuurstof stroomde naar binnen. Hij richtte zich op en haalde uit. Door de duisternis kon hij niet zien waar het beest zich bevond, maar hij voelde dat hij iets raakte. Hij sloeg opnieuw. En nog eens. De ogen van het monster schoten vuur waardoor de contouren zichtbaar werden. Het beest had een menselijke gedaante!

Badend in het zweet schoot Jim overeind. Hij knipte het bedlampje aan en keek de hotelkamer rond. Op het nachtkastje stonden de lege whiskyflesjes en het doosje met temazepam-tabletten. Volgens de wekker had hij amper drie uur geslapen. Het was te weinig, maar hij wilde niet nog eens de confrontatie aangaan met het beest dat hem in zijn slaap had geteisterd.

Hij wierp het dekbed wild van zich af en sloeg zijn benen over de rand van het bed. Zijn hoofd bonkte.

‘Godverdomme!’ Hij veegde de lege flesjes met één haal van het nachtkastje. Ze kletterden op de grond. ‘Rustig, rustig.’ Hij streek een paar keer door zijn haar, haalde diep adem en stond op. Even

leken zijn lamme benen het te begeven. Hij sleepte zich naar de badkamer, trok zijn kleren uit en ging onder de koude straal staan.

Na een paar minuten keerde het leven in hem terug. Hoelang zou hij dit nog volhouden? Hij droogde zich af en depte routinematig het litteken bij een van zijn rechterribben. Het was de levenslange verbintenis met zijn jongere broer Stan. Weer laaide de boosheid over zijn dood op.

Hij liep naar het kluisje in de kledingkast, toetste de code in en haalde zijn brillenkoker eruit. Hij zou ermee moeten stoppen, maar niet nu.

In de spiegel van de lift zag Jim dat een wenkbrauwhaartje boven zijn rechteroog omhoogstak. Hij maakte zijn wijsvinger nat en streek het glad. Voldaan keek hij naar zijn outfit. Het donkerblauwe maatkostuum zat als gegoten en stak mooi af bij het slank gesneden, witte overhemd. In zijn donkere haardos was nog geen grijze haar te zien.

Bij de lobby pakte hij de New York Times, liep door naar het restaurant en nam plaats aan een tafeltje bij het raam. Even later bestelde hij een wagyu-biefstuk en een glas margaux.

‘Uitstekende keus, meneer,’ zei de gerant. ‘We gaan het in orde maken.’

Jim sneed nog een stukje vlees af. De biefstuk was heerlijk mals. Straks zou hij zijn rapport voor William North afronden over de eliminatie van Vasiljev.

In de krant werd de moord breed uitgemeten. De Amerikaanse regering beweerde over aanwijzingen te beschikken dat de interne machtsstrijd binnen de Russische veiligheidsdienst Vasiljev fataal was geworden. Volgens de Russische regering zat een terroristische organisatie uit Oekraïne achter de aanslag. Een onbegrijpelijke daad, vonden de Russen. Immers, het merendeel van de Oekraïense bevolking steunde Vasiljev in zijn streven om Oekraïne bij Rusland te laten aansluiten. Wat een wereld, dacht Jim.

Op de volgende pagina stond een bericht over een VN-inspectie-

team dat onderzoek deed naar het nucleaire programma in Iran. Jerry Kingston, veiligheidsadviseur van president Stanford, werd geciteerd:

De Iraanse regering verleent alle medewerking bij het onderzoek en geeft daarmee gehoor aan de afspraken in het voorlopige nucleair akkoord. Als er een definitief akkoord tot stand komt, is dit een belangrijke stap in het bereiken van stabiliteit in het Midden-Oosten.

Jim had Kingston een paar keer ontmoet en mocht hem niet. Anders dan William North was Kingston een type dat je zou laten vallen als het erop aan kwam. Dat was hem wel duidelijk geworden toen de missie in Colombia dreigde te mislukken. Er waren agenten omgekomen en Kingston had dat North verweten. Jim zou voor geen goud met North willen ruilen. Hij was liever in het veld actief.

Vanuit zijn ooghoeken zag hij een vrouw naderen. Ze was het type dat hij wel vaker in dure hotels had zien rondlopen. Slank, volle rondingen en het loopje van een catwalk-model.

Bij zijn tafeltje hield ze in. *'I'm in the mood for a Gin and Tonic.'* Ze glimlachte en sprak met een Slavisch accent.

Jim keek haar geamuseerd aan. 'Heb je altijd zo'n charmante openingszin?'

Ze boog iets voorover, waardoor een deel van haar borsten zichtbaar werd. 'Ik heb gewoon dorst.'

Jim wenkte de ober. 'Twee gin-tonic, graag.' Ze nam plaats en stak haar hand uit. 'Laura.'

'Jon.'

'Jon wie?'

De ober zette de drankjes neer.

'Smith. Jon Smith.'

Ze nam hem van top tot teen op en pakte brutaal zijn linkerpols. 'Een Ulysse Nardin. Dat zijn niet de goedkoopste horloges, je hebt een dure smaak.'

Jim trok een wenkbrauw op. ‘Je hebt er kijk op.’ Hij nam een slok van zijn gin-tonic.

‘Jon Smith is niet je echte naam, toch? Heb je wat te verbergen of laat je niet graag onbekenden toe?’ Ze nam een slokje terwijl ze hem bleef aankijken.

Haar houding prikkelde zijn zinnen. ‘Ik blijf graag een mysterie.’

Laura glimlachte. ‘Dat is vaak leuker dan de werkelijkheid.’ Ze legde haar hand op de zijne. ‘Toch wil ik graag meer van je weten. Je lijkt me een interessante man, Jon Smith.’

Jim nam nog een slok. ‘Ik praat niet graag over mezelf, laten we het maar over jou hebben.’

Ze keek hem verleidelijk aan. ‘Prima, maar dan ik stel voor dat we dat boven op jouw kamer doen.’

Hij glimlachte. Het beest was uit zijn droom verbannen. Hij stond op en reikte haar de hand.

BUSHEHR

IRAN

MAANDAG 7 OKTOBER, 8.30 UUR IRST

Bill Hamilton slenterde over het marktplein, waar al volop bedrijvigheid heerste. Het zou opnieuw een zeer warme dag worden. Hij had goed geslapen. Zinfani was zijn belofte van gisteren nagekomen en had zijn overtocht naar Amerika geregeld. Morgen zou hij terugvliegen. Het waren zenuwslopende dagen geweest. Hij had gehoopt als teamleider te worden aangesteld, maar kreeg een andere rol toebedeeld. Hij moest in de luwte opereren en alle bevindingen uitsluitend aan Zinfani rapporteren. De Amerikanen wilden als eerste op de hoogte zijn van eventuele misstanden in de kerncentrales. Geleid door het verzoek én de carrièrestap die hem in het vooruitzicht was gesteld, had hij ingestemd met deze ondergeschikte positie.

Hij liep naar de viskraam en glimlachte naar de marktkoopman die de ijsblokjes aanvulde om de vis te koelen. *‘Two fried fish, please.’*

De man glimlachte.

‘Gaat het goed met de zaken?’ vroeg Bill opgewekt.

De visverkoper knikte. *‘Yes sir, business good. Better than past.’*

Hij rekende af en slenterde terug over het plein. Af en toe stopte hij om een hap van de vis te nemen. De belofte om iets aan zijn gewicht te doen verdrong hij. Hij kon naar huis, dat was het belangrijkste. Weg van hier, weg van de spanning. Nog één dag op eieren lopen en dan was hij verlost van zijn opdracht. Hij probeerde de andere leden van het inspectieteam zoveel mogelijk te ontlopen.

Bill naderde de auto met het VN-embleem en proppte het laatste restje vis in zijn mond. Met een boog wierp hij het servetje in de richting van een afvalbak. Mis! Hij bukte om het propje op te ra-

pen, maar werd duizelig. Voor hem stond een muurtje. Voorovergebogen liep hij erheen, ging op de rand zitten en deed zijn hoofd tussen zijn knieën. Het nare gevoel nam af. Verderop klonk rumoer. Bill keek op. Bij de taxistandplaats stonden chauffeurs druk te gebaren. Waarschijnlijk baalden ze dat de auto van de vn op een van hun plekken stond. Hij kon maar beter vertrekken. De vredesorganisatie was hier niet erg geliefd.

Wankelend liep hij naar de auto. Normaal opende de chauffeur de deur voor hem, maar de man durfde kennelijk niet uit de auto te komen. Zwaar ademend opende hij het schuifportier van het busje. De airco voelde als een weldaad. Ondanks het vroege tijdstip verlangde hij naar een borrel, maar alcohol was hier nauwelijks te verkrijgen. Straks in het hotel zou hij de aanval op de minibar openen. Hij leunde tegen de achterbank en sloot zijn ogen. In gedachten zag hij het strand van Los Angeles voor zich. Hij kon de verkoelende wind bijna voelen. Morgen zou hij thuis zijn.

De auto kwam in beweging. Er klonk een geluid dat hij niet herkende. Hij opende zijn ogen en zag boven de handgreep van het rechterportier een rood lampje flikkeren. De deur was vergrendeld! Dat was in strijd met de instructies. Bij een calamiteit moest hij de auto onmiddellijk kunnen verlaten.

Hij tikte op de ruit die het bestuurders- van het passagiersgedeelte scheidde. Langzaam schoof het glas naar beneden.

‘Waarom is de deur op slot?’

De chauffeur keek om. Zijn gezicht zag asgrauw.

‘Wat is er?’ Bill schoof iets naar voren en zag een man met een keffiyeh op de passagiersstoel zitten, met een pistool op de chauffeur gericht.

Meteen deinsde Bill achteruit. ‘Wat heeft dit te betekenen?’

De man schreeuwde iets in het Arabisch en richtte het wapen op hem. Nerveus streek hij met zijn hand over zijn gezicht. Bill wilde iets zeggen, maar kon geen woord uitbrengen. Hij moest weg zien te komen. Zo onopvallend mogelijk pakte hij de hendel van het portier en trok deze naar zich toe. De deur gaf geen krimp.

‘*No touch!*’ schreeuwde de Arabier zwaaiend met zijn pistool.

Bill stak verontschuldigend zijn handen in de lucht. ‘Oké, oké,’ bracht hij er met moeite uit.

De Arabier hield zijn pistool weer op de chauffeur gericht en leidde hem door de drukke straten het centrum uit. Verderop was de oprit naar de autoweg. Onder dwang van zijn belager voerde de chauffeur de snelheid op. Bill keek angstig achterom. Bushehr werd in rap tempo kleiner.

Volgens zijn horloge reden ze nu al een halfuur en het vlakke landschap veranderde in heuvelachtig gebied. De weg kronkelde hevig en door de snelheid van de auto moest hij zich vasthouden aan de deurgreep. *Zagros Gebergte*, zag Bill op een bordje. Waar bracht die vent hen in godsnaam naar toe? Zweet liep over zijn rug. Was zijn spionage ontdekt? Beelden van gruwelijke onthoofdingen doemden op en zijn ademhaling werd zwaarder. Hij merkte dat de chauffeur gas terugnam.

‘Sneller!’ schreeuwde de Arabier, maar de chauffeur schudde zijn hoofd en wees op de weg om aan te geven dat hard rijden te gevaarlijk was. Daarop sloeg de belager hem met de kolf van het pistool tegen het hoofd. De auto zwenkte gevaarlijk naar links. De Arabier gaf een ruk aan het stuur waardoor ze weer op de juiste weghelft terechtkwamen. Bill werd door de plotselinge manoeuvre door de auto geslingerd en voelde de vette vis omhoogkomen. Braaksel verspreidde zich over zijn kleding en de bodem van de auto. Zijn ontvoerder draaide zich om. De chauffeur kwam weer bij zijn positieven en ramde zijn elleboog tegen de borstkas van de belager. De auto zwenkte scherp naar rechts, maar de aanvaller herstelde zich en greep de chauffeur bij diens keel.

Bill zette zijn angst opzij, schoot naar voren en probeerde de armen van de belager te grijpen. Door de voorruit zag hij een waarschuwingsbord. *Haarspeldbocht*. ‘Sturen!’ gilde hij, vlak voordat de auto in volle vaart het ravijn inreed.

ONDERWEG VANUIT BOEKAREST, ROEMENIË

BESTEMMING: WASHINGTON D.C., VERENIGDE STATEN

DINSDAG 8 OKTOBER

‘Wilt u nog iets drinken?’

Jim opende zijn ogen en drukte op het knopje om zijn rugleuning overeind te zetten. Hij glimlachte naar de stewardess. ‘Graag, een chardonnay.’

De stewardess overhandigde hem het drankje. ‘Ik dacht al dat u wakker was, dus was ik maar zo vrij.’

‘Dat is maar goed ook, want ik kan niet lang zonder alcohol.’ Jim knipoogde.

De stewardess glimlachte. ‘Het is best een lange vlucht, hè?’ Ze liep verder door de businessclass en wendde zich tot een andere passagier.

Jim nam een slokje van de wijn en keek naar buiten. De wolken schoven traag onder het vliegtuig door. Hij was opgegroeid met vliegen. Zijn vader had als F-16-piloot gediend bij de *Air National Guard*, een reserveonderdeel van de *United States Air Force*. Verschillende eenheden van de dienst hadden een belangrijke rol gespeeld in alle oorlogen waaraan de Verenigde Staten hadden deelgenomen. Zijn vader was uitgezonden naar Irak tijdens de Golfoorlog en bij terugkomst onderscheiden door president George H.W. Bush. De decoratie luidde een nieuw tijdperk in voor zijn vader. Op zijn zevenendertigste werd hij instructeur bij de Air Guard, een positie die voor slechts weinigen was weggelegd. Jim was apetrots op hem geweest en had zich laten ontvallen dat hij ook vlieger wilde worden. Vanaf dat moment was de relatie met zijn vader verder verslechterd. Hij werd nog vaker dan voorheen gekleineerd en zijn vader hield hem voor dat hij nooit in staat zou

zijn om in zijn voetsporen te treden. Jim voelde zich gekwetst en keerde zich meer en meer in zichzelf.

Na de middelbare school wilde hij de opleiding tot straaljagerpilot volgen, maar zijn vader gaf geen toestemming. Jim was hierdoor zo gefrustreerd dat hij voor het eerst de confrontatie met zijn vader durfde aan te gaan, maar de strijd had niet lang geduurd. Zijn vader bleef weigeren. Die houding kenterde tijdens een diner met de leidinggevende van zijn vader. De USAF-majoor vertelde dat zijn zoon straaljagerpilot wilde worden en dat hij trots op hem was. De volgende dag was ook de inschrijving voor Jim geregeld. Jim was tot op het bot gemotiveerd en slaagde als beste van zijn lichter. Hij had aanleg en viel op door zijn behendigheid en vermogen om situaties goed in te schatten. Zijn zelfvertrouwen groeide, maar dat gold ook voor het cynisme van zijn vader, zeker nadat zijn vader bij een oefenvlucht invalide raakte.

Vlak na het ongeluk werd Jim benaderd door William North, adjunct-directeur van *Directorate of Operations*, een directoraat van de CIA. In de gesprekken over een toekomstige rol binnen Norths *Special Activities Center* sprak North meerdere keren zijn vertrouwen in hem uit. Jim voelde voor het eerst erkenning. Bij de CIA zou hij de mogelijkheid krijgen echte gevechten te voeren in plaats van zich te beperken tot het maken van oefenvluchten. Een bikkelharte training volgde en ook hiervoor slaagde hij glansrijk. Toen North hem vroeg voor de SAC te komen werken, had hij niet lang hoeven na te denken.

Jim dronk zijn glas leeg. Hij was benieuwd waarom North hem zo snel terughaalde.

TEHERAN

IRAN

DINSDAG 8 OKTOBER, 20.14 UUR IRST

In de metro voelde Yarud Zinfani het zweet onder zijn oksels. Nog even en hij zou de premie ontvangen voor de informatie die hij aan de Mossad had doorgespeeld over het gerommel met de voorraadlijsten. Hij voelde zich schuldig dat hij voor het geld was gezwicht. Als de Amerikanen zijn dubbelrol ontdekten, zouden ze hem tot de doodstraf veroordelen. En wat zou Israël met zijn informatie doen? Als de splijtstofstaven inderdaad waren verdwenen, zouden ze zich bedreigd voelen en actie willen ondernemen. Een aanval op Iran kon tot een wereldoorlog leiden. Hij probeerde die gedachte van zich af te zetten.

Het was rustig in de coupé, hij liet zijn ogen langs de passagiers glijden. Links van hem zat een oude vrouw en een paar stoelen verder las een man een Perzisch tijdschrift. Ook de andere passagiers vertoonden geen opvallend gedrag, maar dat was geen garantie dat hij niet werd gevolgd. Hij moest op zijn hoede blijven.

Hij was eerder in Karaj geweest. De stad lag aan de voet van het Elboersgebergte. Het was een van de snelst gegroeide steden van Iran en telde bijna anderhalf miljoen inwoners.

Ruim een uur later gleeed de metro het station binnen. De deuren schoven open en hij liep het perron af. Het was druk op straat. Voor de eettentjes stonden groepjes mensen te discussiëren. De ontmoeting met de Mossad zou plaatsvinden in het Madar. Het luxe restaurant bevond zich op ongeveer vijfhonderd meter van het metrostation.

In de verte zag hij het verlichte uithangbord. Hij zou blij zijn als

hij vanavond de deur van zijn hotelkamer achter zich kon dichttrekken.

Zijn gedachten werden verstoord door een opstootje aan de overkant van de straat. Er werd flink gescholden en omstanders bleven staan om te zien hoe de ruzie zou aflopen. Ook hij stopte om naar het tafereel te kijken. Plotseling voelde hij handen om zijn keel. Wanhopig probeerde hij zich aan de wurggreep te ontworstelen. Hij werd een steegje ingesleurd, maar de greep verslaptte niet. Ademen lukte niet meer en door zuurstofgebrek begon hij te hallucineren. Er dwarrelde iets door de lucht. Geld! Hij graaide ernaar, maar alles wat hij vastpakte smolt in zijn handen en veroorzaakte brandwonden. Door bombardementen verminkte slachtoffers kwamen op hem af om wraak te nemen voor zijn verraad. Hij probeerde te vluchten, struikelde en viel in een tomeloze diepte waar de eeuwige duisternis op hem wachtte.

Dream4Kids geeft kinderen met een trauma weer
vertrouwen en energie om in dromen te geloven.
Met uw aankoop helpt u Dream4Kids met het
realiseren van unieke droomdagen.

www.dream4kids.nl

In Nederland krijgen jaarlijks 3.900 jongvolwassenen van
18 t/m 39 jaar (AYA's) de diagnose kanker. Dat verandert alles.
Met uw aankoop helpt u AYA Jong & Kanker Foundation
voor passende zorg voor jongvolwassenen met kanker.

www.ayafoundation.nl

JIM MATTEOS-REEKS

DE SARACEENSE SAMENZWERING

DE PAARSE ENGEL

HET VICARIUS GENOOTSCHAP

